

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Litt.
Sv.

Sv.

Et. A

ALBERT HALLBERGS
DONATION

TILL

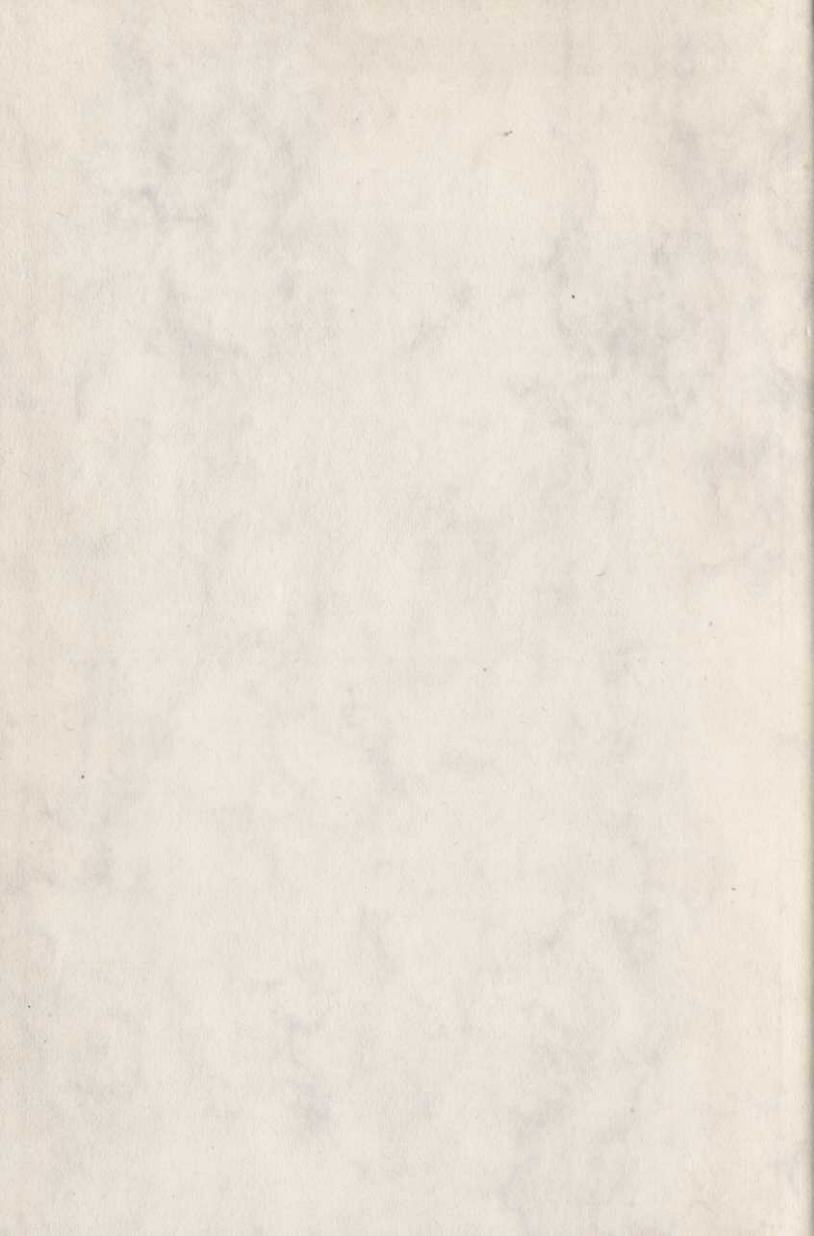
GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK

1937

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIKLIOTEK

100177 9620

422

Lit.
F.
R. R.

Svatta

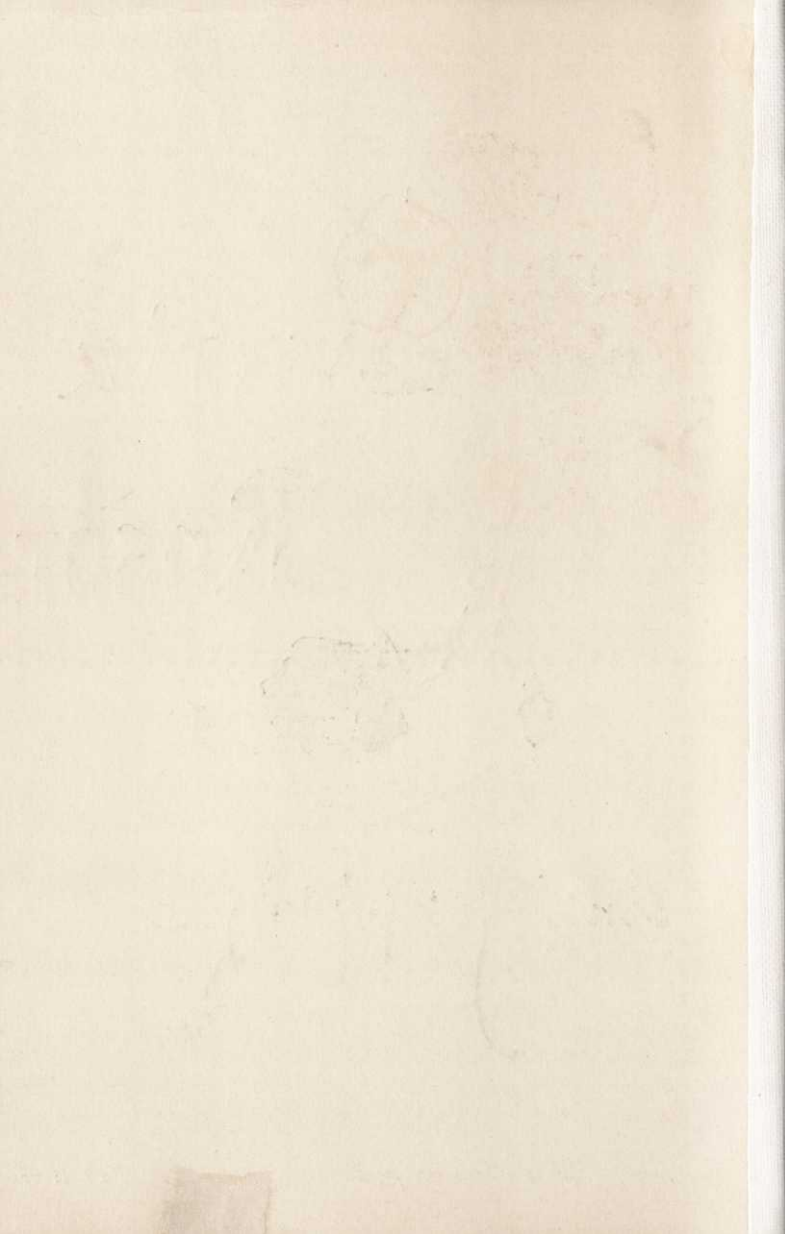
Rosor.

Ernst Josephson

Stockholm. Albert Bonniers förlag.

Pris 1: 25.

12

✻

SVARTA ROSOR

AF

ERNST JOSEPHSON.

✻

4
8 vi 40
1655-

MAR 14 1908

Hg
E. A.

SVARTA ROSOR.

DIKTER

AF

ERNST JOSEPHSON.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1888.

TILLEGNAN.

Är du lycklig, du, och glad,
bläddra ej i dessa blad!
Du skall skåda med förakt
dessa barn af sorgens makt.
Gerna sjöng jag glada sånger,
har försökt det många gånger,
men det går ej, att man skrifver,
annat än hvad hjertat gifver,
och är hjertat fullt af sorg
ger dig glädjen snart en korg
om du vill dess gunst begära.

Du, som kände sorgen nära
lyssnar kanske till min röst,
hvilar vid en broders bröst;
i min sång ett skimmer spårar
af din egen smärtas tårar!

HUGSKOTT.

ИГОРЬ

ANNA.

Ack, lilla Anna, hvad du är mig kär,
ditt ljusa hår i rika lockar faller,
din fina hy så hvit som grädda är,
din mun, en amorsbåge af koraller,
ditt öga som ett gullstänkt stickelbär.

När väna sommarmorgonen dig väcker
du flyktar ut i trädgå'ln glad och fri,
bort till rabatterna din håg sig sträcker;
kring blommorna du svärmar som ett bi
i friska luften, doftande och läcker.

Små klara visor diktar du dertill,
som tjusa mig, och snart till sång mig locka,
naturligt födda som en fågeldrill.
Du säger, att du lär dem af din docka —
förlåt mig, men jag tror dig om jag vill!

Du goda, smidiga och muntra elfva,
dig följer sång och lek och glada skratt.
Ja, du är hemmets rätta sol. Vi hvälfva
oss omkring dig, — och går du blir det natt;
ty föga tycka vi oss lysa sjelfva.

Framför din bädd du dansar hvarje qväll
spritt naken, hejsan, som en munter fluga.
Din rena barnaskönhet gör oss säll,
din kropp tycks bjuda: »rör mig ej, men buga!»
vi klappa händerna och ropa hell.

Och sedan, när ditt friska bad du tager,
du skriker till och ryser litet smått
som persikan så sammetslen och fager,
gåsungebad, gullglänsande och vått,
i aftonrodnans obestämda dager.

I sömnens armar nu du drömma kan.
Gör som du brukar, läs din bön helt stilla.
God natt mitt hjerta, dröm om mig ibland!
Ack, när jag tänker, att den vackra lilla
en dag skall dö, och jordas som en ann'.

Lépaud.

A LOE.

Der står en gammal aloe,
snart hundra år han fyller —
då skall det stora undret ske,
då skall en blomma dagen se,
som hvarje blick förgyller;

men som en gåta än han står
af jättestänglar värnad,
de trotsat sommar, höst och vår,
mot vinterkölden år från år
de värdigt gått i härnad.

I skuggan — blått, i ljuset — grönt,
på tvären matta ränder:
med taggar är hvar sida krönt.
Ett blad mot marken böjes skönt —
ett annat uppåt vänder.

I midten af en slida gömd,
som klar och gröngul skiftar —
der blef den långa drömmen drömd,
som snart beundrad och bedömd
sig inför solen skriftar.

Så mången blomma gått i frö,
som under tiden vissnat,
så månet träd fick lof att dö,
så mången menskotankes rö
inför den sagan hissnat.

Men gumman, som i gården bor
der hon blef född en sommar,
och fylde nitti' år i fjor,
den dagen sig befriad tror
när aloeen blommar.

Dock fick hon stilla somna af
fast plantan stod der sluten.
Nu vänder hem från hennes graf
all hennes slägt i tungsint traf,
med gråt i näsdukskluten.

De äldre, böjda gå förut,
och det är sol och sommar;
de yngsta träda in till slut —
då brast Yvonne den lilla ut:
»se aloeen blommar!»

Bréhat.

KUNDE JAG HVISSLA SOM DU.

Du, lilla fågel — jag vet ej hvad du heter,
hvarken på svenska eller på latin,
inte kan jag finna hvarken rim eller meter
i dina sånger, men det ger jag hin.
Jag förstår så väl, att du diktar öfver
solen och himlen med sina hvita moln,
träden och fältet med sin doftande klöfver,
landet med potatisen, gurkorna och kåln,
öfver dina ungar, de näpna små djuren,
och öfver din lilla, förtjusande fru.
Jag är inte afundsjuk alls af naturen,
men ack — om jag bara kunde hvissla som du!

Lépaud.

KÄRRINGEN.

Stackars gamla!
Mot hvita muren
ser jag dig famla,
stödd på din krycka;
länge buren,
den gredelina
mössan syns trycka
kring testarne dina.

Bleka tinningar,
skrynkliga kinder,
svarta linningar,

skrumpen i barmen,
slö och blinder
trefvar du för dig;
korgen på armen,
spöklikt du rör dig.

Lortgrå särken,
smutsgula duken,
hin håles märken.
Bröstit fallande,
näsan, struken
med sot, har droppe;
hånskratt skallande
nere och oppe.

Elden syns
genom öppna porten;
skojet begyns
med den stackars svaga,
den äldsta i orten.

Sakta hon skrider
utan att klaga,
darrar och lider.

Ankorna gå hem igen,
elden lyser ifrån spisen,
pigån går med mat till grisen;
det fins sol i luften än.

Vattnet kokar snart i pannan,
träskor genom gatan skramla;
himlen tänder en och annan
sagolik och vänlig stjerna;
men i menskobröst och hjerna
fins ej mildhet för den gamla.

Lépaud.

VILDBLOMMA.

Vildblomma, vildblomma, nyckfull och fin,
lyss till en osynlig lyra,
fjärilar svärma omkring dig och bin,
öfver din stjelk går en myra;

himmelen hvälfver sig rosig och skär,
grässtråen vagga och gunga,
talltrasten drillar som vore han kär,
alla små myggorna sjunga,

rännilen tisslar och tasslar och ler,
blinkar åt tufvor och stenar,
björken och granen, de skiljas ej mer,
blanda ihop sina grenar.

Glödande solen på himmelen kör
högt öfver åkrar och ängar,
plantor och grässtrå, blomma och rör,
mejas af pigor och drängar.

Vildblomma, vildblomma, nyckfull och fin,
njut af ditt väsen det fria,
ty genom gräset med hotande min
blixtrar en nyslipad lia!

Bréhat.

CREUSE.

Vid stranden af en elf, som fritt och yppigt
rinner
och famnar i en fart grönklädda öars bädd,
som sköljer block och sten, som faller och för-
svinner,
än segerrik och stolt — än flyende och rädd,
sig vrider åldrig ek, så mäktigt bladbeklädd,
der framför grottans gap han sig på vakt be-
finner.

I violetta plan, af qvällsols ljus förgylt,
syns bergets krönte topp sig spegla klart och
tydligt;

af fiskars rikedom är böljan öfverfyld.

Fem vildgäss glida tyst, och återgifvas pryddigt,
och genom grenars verk går vindens sus hög-
tidligt.

O, kopparorm i stack, din död var oförskyld!

Men giftig huggorm fräckt vid vattenbrynet
slingrar

och snabbt en fjäril stjäla. Lyss, hör en klagoton!
Det herden är i vall på höjderna, som fingrar
på messingsklaffad flöjt för qvigan och för kon,
och dejan stannar tvärt på stockarne till bron,
när munnen myser ömt, och ögat kärligt tindrar;

och gladt från alla håll en qvittrad fågelkör,
af känslig aftonluft kring vida nejder buren,
till böljors rika bas en hel orkester gör;

och skummet blänker till, i snåret råmar tjuren,
 för plogen oxen drar, tungsinad, trött och skuren,
 invid hans öra matt hvart kärleksläte dör.

Men ur vår korgs förråd vi hunnit till desserten.
 På denna fagra ö en droppe vin ännu!
 Din pojke diat nog, och fyller ut konserten.
 Från bröstet, ådradt ljust, din gudasköna fru
 lagt pysen på sitt knä, se de små benen, du!
 Ha, hvilken färgskön fläck den rosenröda stjerten!

Din lilla vackra tös bland stenarne vid strand,
 hon mer än någon ann' är lik en skogens elfva.
 Af stolthet häfs ditt bröst, du myser litet grand.
 Skål för allt skönt vi sett i solens låga skälfva!
 Men låt oss bryta upp, åskskyar sammanhvälfva;
 min bror, jag kände ren en droppe på min hand.

Lépaud.

TUPPEN.

Vår tupp det är en snygg figur,
han flyger alltid upp på vår mur,
och syns en stund mot himmelens blå,
försvinner sen på en timme och två;

flyr sina höns, jo, den är ljus!
och söker andra utomhus;
dock göra de allt för att vara i lag,
och niga och buga sig med behag.

När svarta racehönan värpa skall
då är han artig i alla fall,
flaxar och söker, gal och tar sats
för att finna en liten hemtreflig plats.

Nej, se nu är tuppen igen på språng
efter osnygga höns, landsvägen lång!
Han ratar perlor för snusk och jord
och flyr till krogen från festdukadt bord.

* * *

Men nu har jag funnit på ett sätt
mina herrar, jag klipt hans vingar tätt.
Sen dess har han blifvit lugn och gentil,
och den trognaste tupp på tio mil.

Lépaud.

LITEN FAUN FÖDES.

Solen slog
himlen röd
med sin glöd
bakom skog.

Der kaskaderna rulla och fly
najader gunga, tritoner gny.
Ha, ha, ha! under träden dansen går,
nymf och satyr i skogen fira fester,
smidiga steg, kärleksdruckna gester.
draken i grottan med vingarne slår.

På tufvorna, vid strand, i gräset öfverallt,
bland skuggor och i skum och der som strålar
glimma,
de heta paren slå gestalt omkring gestalt;
från snärjda kroppars mängd uppstiger qvällens
dimma.

En', tre', sju', — en million
och stjernstänkt natten prålar;
näktergalens klingande ton
när vintergatans strålar.

O! O! O!

Hör sköna nymfens tjut som ligger sträckt på
kullen
vid hagtornshäck der doft af mynta går ur
mullen!

Från vidt uppspärrad mun det grymma skriket
går;
som svarta ormar slängs kring pannan hennes
hår.

Hjelp! hjälp! hon ropar, hjälp! vild som en lejon-
inna.

Allt skälfver uti skog dit hennes nödrop hinna;
bergsdraken sjelf förskräckt, det stygga otäcktyg,
sig skälfvande drar in i grottans sista smyg,
till alla sidor fly skogsandar och demoner —
hör skönsta nymfens gråt och bittra klagotoner!
En blodström flyter fram, mot himlen benen
sträcks,
och faunen står på knä, och darrar och för-
skräcks.

Du sommarblix, se hit! Är hon ej våldsamt
vacker?

Natur, sätt då en gräns för plågor och attacker!
Snabbt som ett skott far fram på gräsets mjuka
vall

en liten faun, hvars skrik är klockrent som kri-
stall;

och darrande hans far skär af med sina tänder
den boja pilten band. Vid klara blixstars bränder,
mot höjden lyftadt opp, ett gossebarn han ser,
och ger det till sin nymf, som genom smärtan
ler.

Ljufva hvila efter grymma qval!
Lilla faunen redan girigt diar;
skogen sluter till sin blomstersal,
somnar om, fast dag till natten friar.

Rosig sky, och bleknad stjernehär,
svala vinden ibland bladen smyger;
kärlekguden, han som skönast är,
ädle ynglingen mot himlen flyger.

Lépaud.

RIVALER.

Smaragdgröna vågor de gunga så höga,
och höja
och böja,
och himmelens strimma står ljusgrön i låga;
men vindarne klaga
och jaga
de bistra molnen tröga,
när lättare skyar
för kast och byar
snabbt under dem tåga;

och fiskarens farkost med skum bespottas,
slänges

och kränges;

två rusiga män om kärlek tvista

och hota

och mota;

de slåss med buteljer och brottas.

Åran

slöks af vattenfåran —

förgäfves roddarn sig sträcker, han skall henne
mista.

Liten gosse med skälfvande knän

gråter och ropar sin moder.

Nu går det i qvaf med skrik och skrän,

i vädret stå köl och roder.

* * *

Ej släpte sitt tag rivalerna dock,

än stå de i hafvets fång

inklämnda mellan tvenne block,
omsnärjda af gräs och tång;

i ögonhålorna sniglar bo,
småfisk mellan refbenen spelar.
Omkring deras bäcken sig ålar sno,
sjöspindeln kring fötterna krälar,

kring halsens kotor klämnda fast
stå fingrarnes falanger
som ville de visa för vidunderkast
sina dråpliga kämpetalanger.

På den enes hand en gyllene ring
än blänker i det våta —
den simma så sällsamma fiskar omkring,
och undra på som en gåta. —

* * *

Men hon som striden skylde,
hon vankar på kryckor fram;
nyss hundra år hon fylde,
hon vallar ej mer sina lam,

hon kan ej mera tänka,
men stirrar som hon är van
när hon ser en åra blänka
ut öfver vågornas ban.

Bréhat.

KYRK FEST I SEVILLA.

Katedralen i Sevilla
på den heliga jungfruns fest,
af de heta par, som gilja,
är till trängsel uppfylld mest;
allt är svept i djupaste dunkel,
känsligt pressas dotter och mor;
men som en gnistrande väldig karbunkel
skiner ett ensamt strålande kor;
der sitta munkar med rakade hjessor,
svettas och spela på basfiol,
der hålles gudstjenst, der sjungas messor,
biskopens kåpa liknar en sol;

och framför heliga jungfruns beläte,
smyckadt med blommor i rikaste mån,
dansa tolf pager vid klapprande läte
af kastanjetter, och stiga på tån,
klädda i ljusblåa silket; af silfver
glittra paljetter. Med smak och behag
sex emot sex de dansa kadriljer
alla med tjusande anletsdrag.
Trånande tonar tenoren den rika
högt emot hvalfvets det väldiga kors,
och när i kyrkdunklet nerverna svika
trycks signoritan mot tjurfäktarns tors.

Bréhat.

PÅ TAVERNAN.

Opp på bordet, cigarrera,
knäpp med fingrarne, magen vrid,
visa tänderna, gestikulera,
dansa, snurra och glädje sprid!
Vackra gitansas i brokiga schalar,
rosor bak örat, och löjen kring mun
klappa i händerna. Hvitstrukna salar
svara med klingande eko på stund.
»El banderillero» gitarren fingrerar,
stimmar och summer, brummar och slår;

sången från manliga strupen vibrerar,
högljudt på drillande omvägar går;
smala glasen med manzanilla,
krabbor och räkor efter behag —
kornblå din himmel är, hvita Sevilla,
rosor, violer och vin öfver lag!

Bréhat.

SKARPRÄTTARN.

Han bodde i den täta skog,
och hade det tungt och släpigt,
allt sen hans mor och hans maka dog:
hans bo var torftigt och skräpigt.

Hans enda fröjd var hans käre son,
den skötte han väl och noga;

han som en moder var öm och mån,
att den lille vårda och roga.

Han låg en natt på sin usla bädd
och höll sin gosse på armen;
med täcket knapphändigt var han klädd
och blottad var ludna barmen;

men månen stod i stugan in
och sken på golfvet och kubben -
då smög sig långsamt genom grind
den hemska zigenargubben.

Han stal sig sakta till sängen fram,
och tog den slumrande gossen,
så flydde han mellan sten och stam,
genom sumpiga kärret och mossen.

Sjöng liten fågel ifrån sin qvist:
»Blif sten du hjerta när han vaknar!
Han skall ej minnas hvad allt han mist,
sitt lilla barn han ej saknar,

intill den stund han det funnit igen
hör upp att klappa och blöda,
men öppna då ditt källsprång igen,
låt varma blodet då flöda!»

* * *

Nu bodde han på en enslig häll
vid en af de stora städer;
der satt han ensam båd dag och qväll,
men hade så fina kläder.

Han hade ett vackert och svart fodral,
i det låg en bila blankslipad;
hans rykte gick öfver berg och dal,
när rätt der skulle bli skipad.

Så månet hufvud han huggit af,
sett blodet frusa och sqvala,
blott bilan honom sitt sällskap gaf,
men den bilan, hon kunde tala.

För hvarje qväll vid sitt svarta fodral
han smutta' på vin och på mumma,
och bilan förde klingande tal,
men bödeln skratta' och brumma'.

Den blanka bilan vid timme se'n
förtäljde sitt offers saga,
men bödelns hjerta var hårdt som sten,
det kunde honom behaga;

han hörde om tårar och syndafall,
om alla de brott som hände,
han lyssnade, blek, finrakad och kall;
men gladdes åt allt elände.

En dag han hade en yngling fält,
med krusig och vacker nacke —
det var som om stenen i bröstet smält,
när hufvudet rulla' på backe.

Om qvällen sporde han bilan sin:
»Hvem var det i dag det gälde?»
Då klang det till: Det var gossen din,
din egen gosse du fälde!»

Då vände tillbaka blodets ström,
då kände han all sin qvida,
då vakna' han häftigt upp ur sin dröm
och fann sitt barn vid sin sida;

sin lilla gosse vacker och varm
han hade ju fått tillbaka —
han lad' honom till sin ludna barm
och gret så ryggen skaka'.

Bréhat.

BREF TILL S:R DON SPADA.

Sekreterare och värdig prest i hemmets-altare orden.

Du kan se oss i Sevilla,
mig och Hugo, hur vi lulla;
tolf är klockan, vi ä' fulla,
komma från en fin taverne;
Andalusiens stjernor blänka,
klarare än man kan tänka,
då man tyr till manzanilla
sen man druckit »haute sauterne».

Ser du älskarn der, den narren,
svept i kappan vid ett galler,
ljuset, som från lyktan faller
på den skönas näsetipp?
Scen från Figaros Sevilla;
men se der en pescadilla!
Hör du klinket från gitarren?
Låt oss slinka in en tripp!

Blinda gubben, stödd mot muren,
på metallsträng flitigt klirrar,
blanka ögongloben stirrar
under röda ögonlock;
på ett simpelt rep kring halsen
hänger speleverket, valsen,
högt på glädjens vingar buren,
klingar för en lustig flock.

Cigaretten, trädd i munnen,
dansar med vid gipans löje;

kärr'ngen röker ock med nöje
insvept i sin röda schal.

Nu skall andra gubben sjunga,
den du ser på stolen gunga,
blunda, drilla med försvunnen
stämma — eller mer än skral.

Se på käkarnes fasoner:
skrynkelig som en sann Ribera
han vid dunkla skenet ses.
Ådriga och bruna händer,
han i tusen bugter vänder
till de konstrikt bundna toner,
salig, fuktig, full och hes.

Se bakom på skåpet — katten!
Elden på en kittel skiner.
Och en kund — med ord och miner —
sträfvar i sin blå habit,

sedd mot spiselns hvita kakel,
att få stilla ett spektakel,
som den der i stora hatten
håller, han med ryggen hit.

Ty han vill nödvändigt sjunga
högre än den andra drillar,
harmonin han så förvillar
med gitarrens sammanspel;
han är fullast är jag säker,
ty vidunderligt han bräker,
men om alla fyllna lika,
blifver stämningen för stel.

Öfver dörren, der de stimma,
hvälfver sig, att ögat blända,
flaskor upp- och nedåtvända
i ett dubbelt ornament;
och då ser jag genast Spada,
gud, och hans profeter glada,

ser vårt tabernakel glimma
med slikt altarepatent.

Men vår glädje störes plötsligt
af en brandvakt med en lykta
midt på magen; alla flykta
för hans lans och hesa gnäll.
Hvar och en gick hem att sofva,
utom Hugo, vill jag lofva,
tyckte att det blef för ödsligt,
gick att åka karusell.

Ernesto.

Ödmjuk tjenare i hemmets-altare tempeltjenst.

Sevilla.

MED STRÖMMEN.

Stupande strand,
al och ek,
berg och grotta,
murgrön och mossa.
Böljorna brotta
sig väg under lek,
fräsa och frossa,
delas ibland,
skumma kring stenar,
hängande grenar;

omfamna, rusande,
gröna, förtjusande,
smätäcka öar
med störtande sjöar,
spegla fjellens soliga toppar,
stänka i höjden perlande droppar,
rinna och klinga,
susa och springa,
skina i blått,
skumma i hvitt,
nyckfullt och fritt.
Hvila i grått
stålklara, grunda,
skugga i grönt,
guldjupt och skönt,
saftiga, sunda,
krusas och darra
i violett,
lofva och narra
på tusen sätt
stenar som skina
ljusa och fina,

stenar som natten,
sköljda af vatten.
Foglarne flyga
i flöjtande skaror,
ormarne smyga
som lefvande snaror.
Framom försilfrande
björkstammen, hvirflande,
sjöarne stupa
ner i det djupa.

Lépaud.

BLEKA NÄTTER.

SOMMARNATT.

Och det är sommar, och det är natt,
och vinden hviskar bland träden.

Blott half är månen på fästet satt,
och blåklint blommar bland säden.

Ha, ha, ha, ha!

Och bygdens tärnor bland dagg i gräset
de binda kransarne vid silfverskratt,
på höghvälfd kulle vid skogens bryn,
Det var en härlig syn!

Men jag är ung och är full af spratt,
mig lyster störa mitt eden,
jag springer fram för att nå en skatt —
när alla flykta åt leden . . .

Ha, ha, ha, ha!

Den lilla elfvan med gyllne lockar
och blåa ögonen fick jag fatt,
med purpurstrimmor på ljufilig mun.
Det var en dyrbar stund!

»Ack, släpp mig, släpp mig, och låt mig gå!»

»Nej, först ditt namn vill jag veta!»

Jag suger honung från läppar små:

»Ack, släpp mig, släpp lilla Greta!»

Ha, ha, ha, ha!

»De skratta ut mig, jag, arma flicka,
den kyssten höra jag nog lär få.»

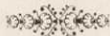
Så röd som rosen hon sprang sin stråt,
men blommans dagg är gråt.

Jag störde glädjen, göt gift i håg,
ref sönder bilden på kullen;
nu gör jag sorgsen mitt återtåg
och rör den gungande jullen.

Ha, ha, ha, ha!

Så skratta flickorna uti skogen,
så skratta trollena inunder våg.
Men att jag vållade Gretas tår,
det till mitt hjerta går!

Skokloster.

VID FÄRJSTÄLLET.

Allt tystnadt var der nu jag stod:
så regnet för en stund
som elfvens svälda vattuflod
med himlen i förbund;

och dalen, klädd i vårlig skrud
vid mörka fjellets fot,
låg ljuf och smyckad som en brud
för svartsjuk brudgums hot;

men bortom ljust och kraftigt grönt
sig tonar fjell vid fjell,
och vilda blommor dofta skönt
i tidig juniqväll.

På elfven bakom grönklädt land
ett timmer flyter still,
och hvita blommor ifrån strand
de nicka takt dertill.

Blott svalan i sin låga flygt
oss skänker fåglalåt,
och färjkarln glider tyst och trygt,
från stranden på sin båt.

Åset — Norge.

SNÖDROPPEN.

Det faller i flockar, det faller i fler,
det snöar kring nordanlanden,
och skogarne bädda sig mer och mer
i hvita drifvornas täcke ner,
och fiskarens skuta du öde ser,
der hon ligger kringfrusen vid stranden.

Det hviner i vinden, så kall som en is,
och furorna mumla och buga;

i djupa snön en vandrare ses
med frusna händer stjåla sig ris,
att få en knapphändig brasa på spis
i fattigmans bräckliga stuga;

men vårsol stälde en stilla bön
till dalens drifva, som smälte,
och innan marken än blifvit grön
hon väckte en liten blomma ur snön,
en drömmande snödroppe, ljuflig och skön,
som löste sig fri från sitt bälte.

Välkommen, du blomma, så späd och skär,
som växer bland snö upp ur jorden!
För långa vintern, som hemma är,
ett ljufligt löfte du innebär.
Du, lilla blomma, du är oss kär,
du lofvar oss sommar i norden!

Paris.

SKÅL FÖR PARIS.

Vi vistas icke i Paris att härma fransmäns seder,
att njuta deras goda kök, och bära deras kläder,
det är ej nöjet, som oss för,
det mången torde tro,
det snarare en sorg oss gör
att ständigt såsom främling bo.

Om källan grumlats på din gård och mor din
vill ha vatten,
så står du opp och drar till skogs om också
midt i natten;

du söker opp den bästa brunn,
för vatten hem från den —
det isar gumman först i mun,
men smakar så förträffligt sen.

Så stå vi här på utländsk mark vid nya konstens
källa,
att något af dess friska dryck i våra krukor
hälla
och bringa till vår mor, vårt land,
på våra fäders vis —
och därför fattom glas i hand
för nya källan, för Paris!

Paris.

BJÖRK OCH EK.

Det faller så mörka skyar
allt öfver himmelens fält,
och regnet i tätta byar
mot marken smattrar så gällt,

och åskan mullrar ur fjerran,
och blixten blinkar så klar;
med möda hästen för kärran
på sumpiga vägen drar.

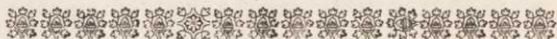
Nu smyger sig masken ur mulden —
sig skälvande björken har böjt,
och eken splittras på kullen,
der nyss så stolt han sig höjt.

Jag stod och såg från mitt fönster
tumultet, som drog öfver hed. —
hvem skulle jag tagit till mönster
om sjelf jag varit ett träd?

Väl skulle jag skönare finna
att drabbas på ekens vis
än tigga mitt lif för att brinna
som lumpen ved i en spis.

Roma.

POLSKA.

Kunde jag säga
hur kär du mig är,
jag känner det ju så lifligt!
hur gå tillväga —?
När man är kär
så är man det obeskrifligt.

Löjan och laxen
dem fångar jag nog,

och fågeln — sällan det klicka';
ofta med saxen
jag räfven bedrog,
men hur skall jag få min flicka?

Vid skallande skratt,
vid klampande låt,
när polskan klingar i dalen.
Ej tar jag dig fatt
med klagan och gråt,
då tror du väl jag är galen.

Nej, det är bäst att passa på
när dansen går öfver gräs och strå,
när polskan klingar i dalen!

Lépaud.

SVARTA ROSOR.

TVÅ SONETTER.

I.

Dig får jag aldrig till mitt hjerta sluta,
min ljufva ros, min kärleksfulla hind,
och ej ditt hufvud mot min skuldra luta,
och aldrig kyssa tåren från din kind.
Förgäfves tänkte jag vår kärlek bygga,
ett strålkart minne på parnassens berg;
ett vidsträckt haf, betäckt af nattens färg
förhindrar mig, och jag ser ingen brygga;

dock vill jag dig mitt sista offer bringa,
i ändlöst haf, i nattens mörker springa,
med böljan brottas, fast min kraft är ringa;
och när som strömmen icke mer vill bära,
så ropar jag ditt namn, du kära, kära,
och dör från dig och konsten, men med ära.

Roma.

II.

Jag drömde det var jul. Jag, liten pys,
med systrarna i mjuka snön sågs vandra
att köpa klappar. Ingen hade nys
om gåfvan, som var ämnad af de andra.
Man hviskade om den fördolda ståt,
men ur ett papper såg jag skymta hälen
af glada pappersspelman på en tåt.
Jag teg med hvad jag sett, så nöjd i själen.
Sen tyckte jag vi kommo hem till oss
och mamma hjälpte systrarna att packa.
Min far han log och drog helt tyst ett bloss.
Jag föll i gråt för att jag ej fick lacka.
När drömmen brast stod mörkret som en vägg,
och pysens tårar fuktade mitt skägg.

Roma.

GENERATIONER.

Det lät som basun, och det rycker i dörr,
och det rasslar och slår på min ruta,
och det vaknar så sorgliga minnen från förr
när de nattliga vindarne tjuta.

Jag sitter och ser på min faders porträtt,
och min fader han bor bland de döda,
men när jag den saken besinnar rätt,
så börjar mitt hjerta att blöda:

Han lefde, och drömde, och gladdes som jag,
som jag, hade sorger och qvida,
som han skall jag sänkas i jorden en dag
och blifva till stoft vid hans sida.

Och kanske som jag — om en gosse jag får,
han väcks af de nattliga vindar,
och skänker sin faders minne en tår,
när jag sofver bak kyrkogårdsgrindar.

Paris.

BESTÄNDIGHET.

Låt hvem som vill af sin flicka skryta
och sina drillar för henne slå,
låt honom hållas, jag vill ej byta,
ty den jag älskar, älskar jag ändå;

och om hon äfven mig skulle svika,
och lifvets dans med en annan trå,
det blir detsamma, det blir sig lika;
ty den jag älskar, älskar jag ändå.

Om världens stormar min hydda rista
och alla drömmar om intet gå —
ja, skulle också mitt hjerta brista —
den som jag älskar, älskar jag ändå!

Firenze.

SERENAD.

Gerta, slut ditt ögonlock,
intet väsen dig störe.
Ute falla flingor i flock
till ett klingande före.

Mot en matta väfd af snö,
att ej buller göra,
skola vandrarns fotsteg dö,
vagnar stilla köra.

Vind får ej mot rutan slå,
ingen flöjel gnälla,
ingen klocka klämta må,
inga hundar skälla;

allt skall lyda tystna'ns lag —
blott ej urets knäppar,
och de jemna andetag
öfver purpurläppar.

Men om drömmar mäla sig
bakom ädla pannan —
söta unge, dröm om mig,
men — dröm om ingen annan!

Roma.

STJERNFALL.

Lilla stjärna, klar och ljus,
som bland andra stjernor brinner,
när det qvällas i guds hus
städse dig mitt öga finner!

Ej de större klot mig bry
om än grannare de blickat;

vår bekantskap är ej ny —
ofta åt hvarann vi nickat.

Se, din blinkning är så rar,
rakt till hjertat styr den färden!
Säg, hvar ha vi råkats, hvar
någonstädes förr i verlden?

Liten stjerna, ljus och klar,
själen till din stråle springer,
stackars kroppen stannar kvar,
nöjer sig att kyssa finger.

Se, ett stjernfall! Det var du;
ty de andra jag ej känner.
O, så har jag mistat nu
åter en af mina vänner.

Luckan stänger jag, ej mer
vill min blick mot skyn jag lyfta,
släcka ljuset, sjunka ner
vill jag på min bädd och snyfta.

Roma.

CÉLIBATAIRE.

Min gamle vän, när jag din lycka ser,
din kära hustru, alltid glad och vänlig,
din lilla flicka, som så näpet ler,
så är väl min förtjusning omiskänlig,
fast det ett hugg uti mitt hjerta ger.
Der speglas allt emellan djupa ärr
af kärleksdrömmar, nu i bitar Brustna,
och grädda ut af laster ock tyvärr,
som kommit detta kärilet att gustna,
och gjort min lustpark till ett sumpigt kärr.

Om dagen kan jag hämma ögats tår,
bland lif och verksamhet mitt onda domnar,
i nattens mörka sköt, när allting somnar,
af qual och kärlek öppnas mina sår.
I djupa tystnaden jag blekna käns
för denna jättetomhet utan gräns.

Bréhat.

DRYCKESSÅNG.

Ack, hvad vår lefnad är flyktig och snar,
full af förtret och förhinder;
knappast ett löje kring läpparne far,
stå tårarne på våra kinder.

Derför så håller jag vin i mitt glas,
sätter en krans om min hjessa,

sjunger en visa med dundrande bas
och kysser en svartögd prinsessa.

Säger du: vinet och flickan i grund,
narra mig, tror jag dig gerna,
men får jag njuta af glädje en stund,
jag prisar min lyckliga stjerna.

Vännen, du sade, som tog mig i famn,
glömt mig, när slut är kalaset —
var dock min vän när han nämde mitt namn
och öppnade hjertat vid glaset.

Betänk då, att allting på jorden har slut,
du sjelf, och din vän, och din flicka.
Så tryck till ditt hjerta en salig minut,
med älska, med sjunga och dricka.

När vinerna vinka, och kärleken ler,
så sitt inte trumpen och mulen;
ty rosiga stunden hon kommer ej mer,
hon har ur ditt lif blifvit stulen!

Roma.

SKAM DEN SOM ILLA TÄNKER.

Det är en gammal och utnött sak
att sjunga om olycklig kärlek,
det vore långt bättre att hålla sig rak
än klaga i hvarje vä'rlek.

Det vore långt bättre att hålla sin mund
och fingrarne långt från en penna,
och dölja sin smärta i hjertats grund
än låta all verlden den känna.

Men när det skymmer i öde rum
då blifva vi också svaga,
då är det omöjligt att hålla sig stum,
då måste vi högljudt klaga,

då kommer vår kärlek med tysta fjät,
odödlig kyss han oss skänker,
då varder förlåtet den man som grät:
skam den som illa tänker!

Paris.

SVARTA ROSOR.

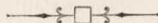
Säg, hvarför är du så ledsen i dag,
du, som alltid är så lustig och glad?
Och inte är jag mera ledsen i dag
än när jag tyckes dig lustig och glad;
ty sorgen har nattsvarta rosor.

I mitt hjerta der växer ett rosendeträd,
som aldrig nånsin vill lemna mig fred,

och på stjelkarne sitter det tagg vid tagg,
och det vållar mig ständigt sveda och agg;
ty sorgen har nattsvarta rosor.

Men af rosor blir det en hel klenod,
än hvita som döden, än röda som blod.
Det växer och växer. Jag tror jag förgår,
i hjerträdets rötter det rycker och slår;
ty sorgen har nattsvarta rosor.

Paris.

Innehåll:

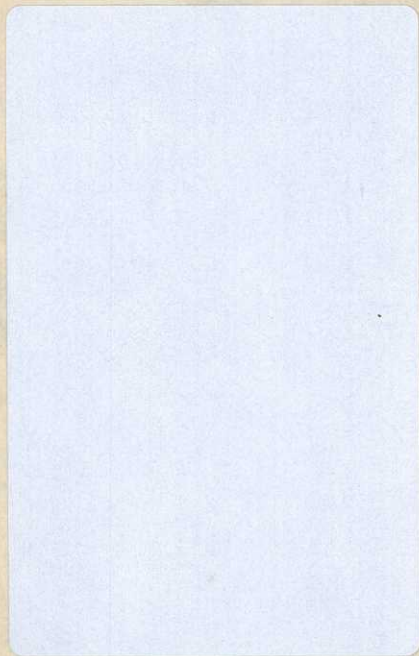
Tillegnan 1.	Bleka nätter.
Hugskott.	Sommarnatt 51.
Anna 5.	Vid färjstället 54.
Aloë 8.	Snödroppen 56.
Kunde jag hvissla som	Skål för Paris 58.
du 11.	Björk och ek 60.
Kärringen 12.	Polska 62.
Vildblomma 15.	Svarta rosor.
Creuse 17.	Två sonetter 67.
Tuppen 20.	Generationer 70.
Liten Faun födes 22.	Beständighet 72.
Rivaler 26.	Serenad 74.
Kyrkfest i Sevilla 30.	Stjernfall 76.
På Tavernan 32.	Célibataire 79.
Skarprättarn 34.	Dryckessång 81.
Bref till S:r Don Spada 40.	Skam den, som illa tän-
Med strömmen 45.	ker 84.
	Svarta rosor 86.

Stad. 18/9-40
 29 k
 (stämels endast upptill)
 Villmann 42

9/16

Ny Litteratur:

- Heidenstam, Verner v., Vallfart och Vandringsår.*
Dikter. 3 kr.; inb. 4: 50.
- *Från Col di Tenda till Blocksberg. Reseskizzer.*
3: 25; inb. 4: 50.
- Strindberg, August, Blomstermålningar och djurstycken,* ungdomen tillagnade. Med vignetter af *G. Åberg.* 2 kr.
- *Skärkarlslif. Berättelser.* 3 kr.
- Reuter, Jonatan, Nya Sånger och Dikter.* 2: 75; inb. 3: 75.
- Bondeson, August, Nya allmogeberättelser.* Med illustrationer. 2: 50.
- Tavaststjerna, Karl A., För morgonbris! Dikter.*
2:a uppl. 2: 75; inb. 3: 75.
- *Nya Vers.* 2: 50; inb. 3: 50.
- Nordensvan, Georg, Lifsuppgifter.* Två berättelser.
3 kr.
- *Figge.* En berättelse ur konstnärslifvet. 1: 75.
- *Lek.* Novelletter. 2 kr.
- Geijerstam, Gust. af, Pastor Hallin.* Roman. 3: 50.
- *Tills vidare.* Berättelser. 2: 25.
- Lundquist, Ernst, Smink.* En teaterhistoria. 1: 75.
- Hedberg, Tor, Judas.* En passionshistoria. 2: 75.
- *På Torpa gård.* Berättelse. 2: 50.
- Levertin, O., Konflikter och andra noveller.* 2: 75.
- Wahlenberg, Anna, Underliga vägar.* Skildring. 3 kr.
- Fåhræus, Klas, Thomas Thorild.* En lefnadsteckning. 2: 50.

2.50

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

